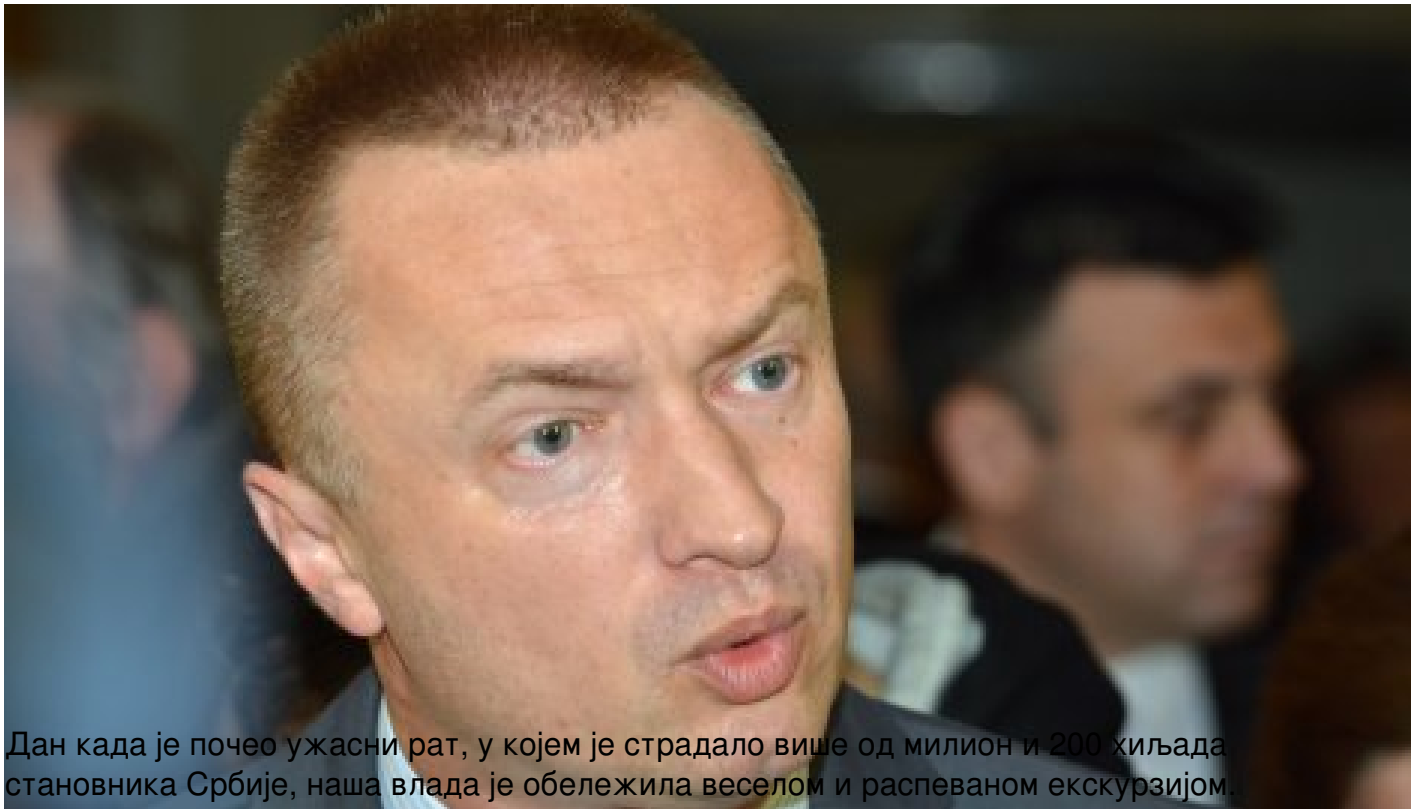

1.

Ништа тако добро не описује државу и власт у Србији као оно путовање чланова Владе до Ниша и назад. Тај 28. јул овога лета био је наша слика и прилика. На дан када је пре једног века Србији објављен рат, насмејана дружина се у аутобусу шалила, јела и пила, фотографисала, пушила томпусе и певала уз музичаре које је повела са собом. Шта се славило? Највећи буџетски дефицит у Европи? Спољни дуг повећан за скоро седам милијарди евра? Кредитни рејтинг снижен на ниво Буркине Фасо и Камбоџе? Највећа незапосленост у историји? Стопа сиромаштва већа од 30 одсто? Ниже плате и пензије? Тешке последице поплаве? Шта је било смешно?

Дан када је почео ужасни рат, у којем је страдало више од милион и 200 хиљада становника Србије, наша влада је обележила веселом и распеваном екскурзијом.

Тако нам и треба.

2.

Круг је затворен. Они исти људи који нису разумели да је пао Берлински зид, чиме су проузроковали трагичне деведесете, данас су поново на власти. Око њих су они исти тајкуни које су сами створили. Нуде им јавна предузећа на управљање, јер немају никакво решење, као што га нису имали ни онда. Мисле да су успешни конвертити и да им се двадесетогодишњи стаж у борби против свега европског и грађанског неће рачунати у минули рад код новог послодавца. Опет не разумеју.

Ко српском сељаку узме плодну српску земљу и практично је поклони било коме – не заслужује да влада Србијом.

3.

Прошло је скоро 25 година од обнове вишестраначја у Србији. Сви смо се измењали на власти и сви су са сваким били у коалицији, а стање у привреди, култури, образовању и здравству је горе него пре четврт века. Зато сви треба да одемо. И све нас треба проверити. Мој ће задатак бити да се посветим Демократској странци и да покренем нову генерацију бољих, паметнијих и честитијих политичара. Научиће све наше грешке, да их више никада не понове.

4.

Трагедија Србије је пре свега узрокована нашом неспособношћу да управљамо собом. Прошло је 210 година од када је Карађорђе дигао устанак, а ми смо и даље недовршена, предмодерна држава, у којој никад нисмо умели да ценимо оно што нам је најпотребније: знање, стратегију и континуитет.

Народ смо осудили на вечито ишчекивање коначне одлуке о томе да ли смо Исток или Запад. Двеста година смо проћердали не питајући се шта можемо да створимо, него од кога нешто можемо да добијемо. Два века смо потрошили двоумећи се на раскрсници европског и азијског пута. А стварност је сурова. Кад питате грађане Аустрије, Немачке или Енглеске да ли су за то да Србија постане члан ЕУ, убедљива већина је против. Кад питате грађане Русије које су им државе највећи пријатељи, на листи нема Србије.

Све док је острашћене прве и друге Србије, неће бити Србије.

5.

Држава која је почетком тринаестог века добила Законоправило Светога Саве, а средином четрнаестог Душанов законик, данас беспоговорно преписује и на брзину усваја туђе законе. Потпуно је свеједно чије.

Судбина наше државе није питање избора између руске губерније, немачког протектората или вашингтонске експозитуре, него може ли учитељ из Опова, Обреновца или Врања да изведе своју породицу једном недељно на ручак у скромном ресторану. Задатак сваке наше владе мора бити да увећа моћ и богатство државе и да омогући добар живот сваком свом становнику. Свака друга тема је само алиби за лошу власт.

Неће бити ни европске ни евроазијске Србије, ако прво не изградимо српску Србију. Некима тај израз смета. Кажу да не желе српску, него нормалну Србију. Таквима одговарам: ако српска није нормална, да ли је то нормално?

6.

Демократска странка је изгубила изборе 2012. године зато што је кренула у Европу, а грађане оставила на перону. Градили смо европску, а запоставили српску Србију. То исто данас ради СНС, само с лошијим кадровима. Наша највећа грешка је то што смо изневерили средњи слој, ону класу чији аутентични представник увек треба да будемо. Они који су одувек желели да у Србији живе поштено од свог рада и од свог знања – ућутали су се. Друштвени слој који је највише заинтересован за рад, ред, одговорност и солидарност, данас губи мотивацију. Зато је кључни задатак Демократске странке да поврати поверење и поново поведе средњи слој, да крене средњим путем и политиком активног центра.

7.

Демократска странка мора бити аутентична снага средње класе и центар помирења српског и грађанског, тачка укрштања Србије и света. То је била политика Љубе Давидовића, то је била идеја интелектуалаца који су обновили рад ДС. Као странка парламентарне демократије, грађанских слобода, правне државе, либералне економије, европске перспективе и националног помирења, треба да ујединимо нацију и демократију, да преведемо повампирену аутократију у истински демократски поредак. То је српска Србија. Као што је говорио Борислав Пекић, не треба да допустимо да будемо увучени у вештачку дилему избора између нације и демократије. За демократију је нација њена нужна стварност, за нацију је демократија њен изабрани циљ.

8.

Ко не зна одакле је пошао, никуда неће стићи. Мој правац је грађански и европски, а моји преци су са патријархом Чарнојевићем стигли са Косова у Банат, где су готово два и по века чекали да се припоје Србији. Комшије су ме научиле мађарски језик, Стерија ме научио да препознам „родољупце”, а Црњански да без мало егоизма нема српског становишта. Једнако сам и Европљанин и син православног свештеника. И Србин и грађанин. То сам ја. Једно без другог не може.

9.

Зато тврдим: прво треба да уредимо српску Србију да би то сутра била европска Србија. Треба да престанемо да се стидимо самих себе, да се потрудимо да афирмишемо и промовишемо све оно најбоље што грађани Србије знају и у себи носе. Када бисмо то урадили оном истом снагом којом 25 година успевамо да изнедримо све најгоре... где би нам био крај?

10.

Вратимо се веселој дружини с почетка текста, која уз песму и смех путује за Ниш. Шта би

било да је, неким чудом, тај аутобус времепловом враћен у 1914. годину?

Шта би било да су путем наишли на српску Прву армију? И шта би било да је у аутобус,
опет неким чудом, ушао војвода Живојин Мишић?

Шта би им рекао кад их добро осмотри кроз дим њихових томпуса?

Шта би наредио кад утихну гитара и хармоника?

Тиме бих завршио.

(Политика)